

Разследванията на Филипова и Бързаков

ГРАД ПОД ОБСАДА

от автора на ВЕЧЕН ГРАД

БОГДАН

РУСЕВ

СН
СОФТПРЕС

1

Мъжът лежеше по гръб с широко отворени очи, вперени в тавана, и дори за детектив любител като мен нямаше никакво съмнение, че е мъртъв. Така изглеждаше още по-нисък, отколкото на снимките си в интернет – едва ли не с ръст на дете, но с масивно, набито тяло с почти уродливо развита мускулатура. Беше милостиво покрит с чаршаф до кръста, но по-голямата част от останалото, което се виждаше от него, беше обилно окосмена. В късите му, квадратни пръсти с безупречно поддържани нокти сигурно се беше криела огромна сила. Косата му беше въздълга, тъмна и елегантно прошарена. Имаше гъста, но също толкова безупречно поддържана брада. Зъбите му, оголени в гримаса, бяха бели и равни.

Смъртта беше намерила мъжа в най-голямото легло, което бях виждал през живота си. Бях сигурен, че дори няколко опитни майстори да разглобят леглото и да го пренесат на части в квартирата ми на няколко километра оттук, а междуременно други майстори да съборят всички преградни стени между стаите, в цялото

ми жилище нямаше да има достатъчно площ, за да го сглобят отново. На око ми изглеждаше около четвърт декар. Беше едно от онези легла, на които могат да се поберат половин дузина съблазнителни млади жени с разнообразна външност, но едно-единствено нещо наум, и щеше да им остане място страстно да извиват умопомрачителните си тела. Доколкото бях чувал за мъртвеца, нищо чудно да беше участвал в подобно събиране.

Но тази нощ мъжът с ръст на джудже от приказките беше съвсем сам в това легло за великани. Освен него на леглото имаше само десетина възглавници и сума ти квадратни метри гладки, плътни чаршафи с наситен цвят, който сигурно се казваше „пурпурно“. Д-р Филипова положително знаеше как се казва цветът, както и от колко нишки египетски памук са изтъкани чаршафите, но точно в момента не ми беше удобно да я питам за това.

Леглото заемаше централно място в една внушителна спалня с таван, висок като в средноголяма църква, и под от масивно дърво. Едната стена на спалнята представляваше плъзгаща стъклена врата, от която се излизаше на балкон с парапет от ковано желязо. В мрака навън дискретно искряха далечните светлини на града.

Спалнята беше напълно и луксозно мебелирана, както и останалата част от апартамента на последния етаж на сградата, в която се намираще. Осветлението работеше и в двете бани чудодейно течеше вода. Но това беше единственото завършено жилище в цялата сграда на осемнайсет етажа под него. Бъдещите апартаменти и офиси все още бяха само бетонни кутии, в които свиреше вятърът, защото прозорците не бяха остъклени. Бях изкачил всичките осемнайсет етажа по голо стълбище без перила, защото асансьорите все

още не бяха инсталирани. Апартаментът на последния етаж беше мостра, образец, декор.

Но мъжът беше умрял в него съвсем наистина.

Казваше се Тихомир Ангелов и беше собственикът на този апартамент. Освен това беше собственик и на цялата сграда, както и на двете съседни сгради по осемнайсет етажа всяка, които заедно с пространството между и около тях щяха да образуват бъдещия луксозен комплекс в покрайнините на Пловдив. Беше собственик и на строителната компания, която носеше неговото име и беше изградила голям брой подобни комплекси както в Пловдив, така и на ключови локации в цялата страна. Неговото име носеха и няколко големи хотела, както и един курортен комплекс на Южното Черноморие. Ангелов беше един от най-богатите хора в страната. Не знаех точно колко пари беше имал, но сигурно можеше да се провери, а и числото положително нямаше да носи никакъв реален смисъл за човек като мен. Всичко след седмата нула ми се струваше еднакво.

Беше един след полунощ и бяхме сами с мъртвеца в целия комплекс.

От другата страна на леглото стояха една висока красива жена и един среден на ръст неугледен мъж. Жената се казваше д-р Агнес Филипова и беше психолог. Познавах я от няколко месеца, през които в живота ми се бяха случили неочаквано много неща, повечето – неприятни. Не можех да го докажа, но бях убеден, че тя е причината за това. Мъжът се казваше Аргатски. Представяше се с фамилията си и го правеше по начин, който някак си обезкуражаваше хората да го питат за малкото му име. Напълно го разбирах. И двамата ме наричаха просто „Бързаков“.

– Какво мислиш? – попита Аргатски.

Вдигнах поглед от мъртвеца, но полицейският инспектор, разбира се, не говореше на мен. Д-р Филипова го изгледа с ясните си очи. Изражението ѝ беше старателно оформено по такъв начин, че да изразява озадачена невинност, но и двамата с Аргатски я познавахме твърде добре, за да се вържем на това. Д-р Филипова се отказа от театъра, леко се намръщи и сви рамене.

– Не знам какво очакваш да чуеш, когато ми задаваш такъв въпрос – отговори му тя, назидателно. – Много добре знаеш, че не *мисля* нищо, докато не разполагам с достатъчно информация, а в случая...

Аргатски нетърпеливо махна с ръка, за да я прекъсне, и се обърна към мен.

– Ти. Говори. Искам да ми разкажеш всичко, което се случи, преди да ми се обадиш по телефона да дойда тук.

Старият полицаи погледна часовника си. Приличаше на нещо, което трябва да се навива всяка вечер.

– Имаш около десет минути, преди да пристигнат колегите – добави той.

Погледнах д-р Филипова в търсене на някакъв знак какво да му отговоря. Агнес безметежно отвърна на погледа ми, без да ми подсказже нищо. Решението беше мое.

– Не мога да ти разкажа *всичко* – казах на полицейския инспектор. – Трябва да започна от Големия взрив.

Вече не гледах към д-р Филипова, но можех да се обзаложа, че прилежно е скрила усмивката си. Хората винаги подценяваха колко много време имаше един барман за четене. Особено през последните месеци, от както баровете не работеха.

Колкото до Аргатски, на него изобщо не му беше забавно.

– Разкажи ми всичко, което знаеш – уточни той. – Свързано с Ангелов. И причината в момента да е мъртъв. В това легло. На осемнайсетия етаж на този строеж.

Отворих уста да отговоря, но Аргатски вдигна пръст да ме прекъсне.

– И причината ти да си тук с него – добави той.

Изваках Аргатски да свали пръста си, преди да му отговоря, но в момента, в който си отворих устата, пръстът му подскочи обратно нагоре.

– И преди да започнеш, имай предвид, че ако премълчиш нещо, това е укриване на информация и възпрепятстване на правосъдието.

Настъпи точно такава напрегната тишина, каквато Аргатски сигурно си беше представял след подобна заплаха. После д-р Филипова се обади с меден гласец от другата страна на леглото:

– А това са доста големи думи, инспектор Аргатски.

Той се обърна към нея. Лицето му потъмняваше с всяка изминала секунда. Намесих се, преди разговорът да поеме в посока, за която всички щяхме да съжаляваме. Или поне аз.

– Добре, добре. Ще започна отзад напред. Нямам никаква представа защо господинът е мъртъв точно на това място.

Махнах с ръка към прозореца на спалнята, мрака и светлините зад него.

– Гледката си я бива, но сериозно ли обзаведеното жилище, което показват на бъдещите купувачи на апартаменти в сградата, е на последния етаж в небостъргач без работещи асансьори?

Аргатски ме изгледа намръщено.

– И още нещо – продължих, след като вече бях набрал скорост. – Сериозно ли този жилищен комплекс ще се казва „Ангелов 18+“? Представяш ли си как го

казваш на таксито, когато се прибираш късно вечер? И си жена? А шофьорът си няма друга работа, освен да те бъзика по целия път от центъра дотук?

– Това е лесно – каза д-р Филипова, развеселено. – И трите сгради са на осемнайсет етажа плюс партера. Всички проекти на компанията на Ангелов носят неговото име, а този е осемнайсетият поред, който изгражда в страната, ако се броят и хотелите му.

Изражението на Аргатски малко омекна. Все пак неслучайно си оставахме приятели, въпреки че прекалено много пъти наоколо имаше труп, когато се срещяхме.

– И не си представям някой да се прибира в този комплекс с такси – добави той. – Апартаментите започват от половин милион.

– И все пак – настоях аз. – „Ангелов 18+“?!

Аргатски сви рамене.

– Човекът си е падал по тънката част – каза той и кимна към голия мъртвец, наполовина скрит под чаршафа. – Очевидно.

– Не смятам, че нещо тук е очевидно – намеси се отново д-р Филипова.

Гласът ѝ беше изстинал с няколко градуса. Зачудих се дали Аргатски го е забелязал, или това беше послание, предназначено само за мен. Във всеки случай разбрах какво имаше предвид.

– Съгласен съм – казах аз, с което си спечелих още един унищожителен поглед от Аргатски. – Само защото човекът е гол в леглото, това не означава, че е имало някой друг с него.

Аргатски продължи да ме гледа втренчено.

– Значи не си видял никой друг? – попита ме направо той.

С всички сили се опитвах да не поглеждам към д-р Филипова, но усещах как ме пронизваше с поглед.

– Добре – казах, за да си спечеля малко време. – Започвам да разказвам всичко отначало.

– Най-сетне – каза Аргатски и отново си погледна часовника.

Прецених, че ми оставаха около пет минути до крайния срок, който беше обявил, но те ми бяха предостатъчни. След като реших да пропусна някои от ключовите участници и епизоди в историята, която ме беше довела в този апартамент посред нощ, не оставаше много за разказване. Когато свърших, Аргатски поклати глава.

– Не – каза той.

– Не?

– Не – повтори той. – Не, не ми казваш всичко, и не, няма да оставя тази работа така.

Този път Аргатски не вдигна само един пръст, а всичките на едната си ръка и започна да отброява на тях с другата.

– Как разбра, че Ангелов ще е тук по това време? Ако си го следил, защо си го следил? Ако си го чакал навън, защо си го чакал? Видя ли някой друг през това време да влиза или да излиза от сградата? Защо реши да се качиш на последния етаж, където си го намерил?

Пръстите му свършиха, но той не беше свършил.

– Какво точно криеш? И защо?

Не издържах и погледнах към д-р Филипова. Агнес леко ми кимна, преди да отговори вместо мен:

– Има още един въпрос, който не задаваш.

Аргатски изсумтя раздражено, откъсна поглед от мен и го стовари в нея.